Yazar Rehnüma
Pazartesi, 18 Ağustos 2008 13:59 -

Aradan yıllar geçti. Mısır meliki bir rüya gördü:
Hükümdar dedi ki:
"Ben rüyamda yedi semiz sığır görüyorum ki onları yedi zayıf sığır yiyor ve yedi başak ile diğer kuruları görüyorum"
Ey cemaat eğer siz rüya tabir ediyorsanız benim rüyam hakkında bana fetva verin."
Melik bu rüyanın tabiri için bütün usta yorumcuları çağırdı, fakat hepsi, biz bilmiyoruz dediler.
Kurtulan şarapçı o zaman Yusuf'u hatırladı ve melike:

"Ben bir kişi biliyorum o her tabiri biliyor varıp birde ona sorayım" dedi. Ve hemen Yusuf'a gelip:
"Ey Yusuf bize bilgi ver. Yedi semiz sığır hakkında ki onları yedi zayıf sığır yiyor. Ve yedi başak ile diğer kuru başaklar hakkında" dedi. Yusuf dedi ki:
"Yedi yıl ekin ekin, yiyeceğiniz miktar dışında biçtiklerinizi başak-larında bırakın. Bunun arkasından yedi yıl kıtlık senesi gelecek. Bu kıtlık senelerinde, önceden biriktirmiş olduklarınızı yiyin. Sonra bunun arkasından bir yıl gelecek ki insanlar kıtlıktan kurtulacak"
Gönderilen bu kişi hükümdara gelip rüyanın tabirini haber verin-ce hükümdar:
"O kişiyi bana getiriniz" dedi.
Ve tekrar o kişi Yusuf'a geldi. Sultanın kendisini çağırdığını söyleyince, Yusuf, önceki iftiradan kurtulmak ve aklanmak için elçiye dedi ki:
"Git hükümdarına sor. O ellerini kesen kadınların maksadı ney-miş?"
Hükümdar kadınları ve Zeliha'yı çağırttı onlara:
"O haliniz neydi? O vakit Yusuf'un nefsinden murad almak mı istemiştiniz" dedi. Onlarda:
"Haşa biz onun aleyhinde bir fenalık bilmiş değiliz" dediler. O zaman Azizin karısı Zeliha dedi ki:
"Şimdi hak ortaya çıktı. Onun için ben fenalık düşünmüştüm. O ise sadıklardandı."
Bu olaydan sonra Yusuf geldi. Sultan onun zeki ve bilgili oldu-ğunu görünce:
"Bana da böyle bir kişi gerekli, bundan sonra sen bizim yanımız-da söz sahibisin" dedi.
Sultan ona kıtlık seneleri için ne gibi tedbirler alınmasını sordu. Yusuf ta:
"Bolluk yıllarında çok buğday alıp ektiresin. Ambarlara doldu-rasın. Halkın ektiği buğdayın beşte birini satın aldırırsın. Bunlar senin ambarında kalsın. Bunu iyi sakla ki gelecek kıtlık yıllarında iyi kullana-sın. Buğdayın sapı davarlara ot, yem olsun. Taneleri de Mısır halkına yeterli olsun. O vakit toplanan bu taneler satılır. O kadar mal toplanır ki kıtlık olmaz" deyince:
Sultan: "Bu iş kimin elinden gelir" dedi.
Yusuf'ta "Beni bunların üzerine memur et. Gerçekten ben iyi koruyucu, iyi biliyicim" dedi.
Bundan sonra melik bu işleri ona bıraktı, o da tedbirleri alıp halkı kıtlıktan kurtardı.
Ne zaman ki bolluk yedi yıl geçti, kıtlık seneleri gelince, Yusuf'un on kardeşi de Yusufa

gelerek zahire istediler. Yusuf onları tanıdı, onlar ise onu tanıyamadılar. Yusuf onlara:
"Siz casuslara benziyorsunuz" dedi onlar da:
"Bizim öyle bir niyetimiz yoktur. Bizim babamız peygamberdir. Lakabı İsrail'dir. Çölde yaşayan on bir kardeşiz. Senin cömert bir melik olduğunu duyduk, onun için sana geldik" dediler. Yusuf:
"On bir kardeş olduğunuzu söylediniz, ama ötekini niye getirme-diniz" dedi. Onlarda dediler ki:
"O çok küçüktür. Babamız gönlünü onunla avutur, onu yanından hiç ayırmaz" Yusuf:
"Babanız onu neden daha çok seviyor" diye sorunca onlar:
"Çünkü onun büyük bir kardeşi vardı ki adı Yusuf'tu. Babamız hiç birimizi onun kadar sevmedi. Fakat onu kurt yedi. O sebepten onu, ölen kardeşinin yerine koyar, yanından ayırmaz" dedi.
Sonra onlara çok az bir buğday verdi ve "bir dahaki gelişinizde kardeşinizi de getirin" diye tenbihledi.
Yurtlarına dönen on kardeş babalarına:
"Ey babamız, bizden zahire men edildi. Artık bizimle beraber kardeşimizi de gönder ki zahire alalım. Muhakkak ki biz onu koruruz. Eğer onu bize vermezsen aç kalırız" dediler.
Sonra çuvalları açıp içinden paralarının çıktığını görünce baba-larına:
"Bak ne kadar kerem sahibi bir melikmiş. Madem öyle onun yanına yine varalım, kardeşimizi de bize kat" dediler.
Ama Yakub (Aleyhisselam) onlara güvenemediğinden:
Onu sizinle gönderemem. Evvelce kardeşi içinde aynı şeyi söyle miştiniz. Onu bana tekrar getireceğinize dair Allaha yemin edin, dedi.
Onlar da yemin edip ahid verdiler. Bunun üzerine Yakub (Aleyhis-selam) razı oldu. Ama, onlara tembihde bulunup dedi ki:
"Oğullarım! Bir kapıdan girmeyiniz, ayrı ayrı kapılardan giriniz ki size nazar değmesin. Öyle olmakla beraber Allah'ın takdir ettiği bir şeyi sizden def edemem. Hüküm ancak Allah'ındır."
On bir kardeş babalarının kendilerini tenbihlediği şekilde şehre girdiler. Böyle bir giriş, onlardan hiçbir takdiri ilahiyi defetmedi.
Yusuf'un yanına girdiler ve "o küçük çocuk budur" dediler. Yusuf onları ağırladı ve her birini ikişer odalara yerleştirdi.
Bünyamin, kardeşi olmadığı için o tek kaldı ve üzüldü. Yusuf onu yanına aldı ve beraber yemek yerken kendinin Yusuf olduğunu söy-ledi, ikisi birlikte ağladılar ve bir yandan da mutlu oldular.
Yusuf başından geçenleri ona haber verdi ve "sakın beni onlara bildirme, ben seni alıkoyayım" dedi.
Vakta ki, onların yüklerini hazırlattı su kabını kardeşinin yükü içine koydu. On bir kardeş şehirden zahire yükü ile çıkarken bir sesle-nici arkalarından bağırarak:
"Ey kafile, şüphe yok ki siz hırsızlarsınız" dedi. Onlarda dönüp "neyi arıyorsunuz" diye sordular. Nidacı:
"Melikin su kabını kaybettik, onu getiren kişiye bir deve yükü vardır" dedi. On bir kardeş:
"Allah'a yemin ederiz ki biz bu yere fesat çıkarmak için gelmedik, inanın biz hırsız değiliz" dediler.
Su kabı kimin yükünden çıkarsa o kişi tutulup alıkoyulacaktı. Böylece bütün kardeşlerin yükü aranmaya başlandı. En son Bünyami-nin yükünü aradılar. Su kabı onun eşyası arasında çıkınca kardeşleri:
"Eğer çaldı ise onun bir kardeşi de daha evvel çalmış idi" dediler. Ama sonra Melik'e (Yusuf'a) yalvararak:
"Ey Melik, onun yaşlı bir babası vardır. Onu çok sever. Onun yerine bizden birini al" dediler.

Yusuf ise:
"Onun yükünden çıktı. Ben ondan başkasını almaktan Allah'a sığınırım" deyince, kardeşler ümitsizliğe düştüler, büyükleri olan Yahuda:
"Hani babamıza söz vermiştiniz. Artık benim babamın yanına varmaya yüzüm yok" dedi ve Mısır'da kaldı.
Kardeşler ise Bünyamin'e sitem ederek:
"Tüm belaları senden ve senin kardeşinden gördük" dediler. Bünyamin de:
"Ben ve kardeşim sizin belanızdan kurtulamadık. Kardeşimi yalandan kurt yedi dediniz, şimdi de beni bırakıyorsunuz" dedi.
Kardeşleri onun tutuklanmamasını istediler ama ne yaptıysalar da muvaffak olamadılar.
Böylece onu orada bırakıp babalarına gelen kardeşlere, Yakub kızarak:
"Siz nereye gitseniz yanıma bir kişi eksik geliyorsunuz. Yusuf'u kurt kaptı demiştiniz, şimdi de kardeşini hırsızlıkla suçluyorsunuz. Üstelik Yahuda da yok. Artık bana düşen güzel bir sabır. Ve ey Yusuf üzerine artan kahrım" dedi. Ve gözleri bembeyaz kesildi. Gözleri kör olmuştu.
Daha sonra Yakub (Aleyhisselam) oğullarına:
"Gidin Yusuf'tan ve kardeşinden haber arayıp sorun" dedi. Kardeşler Yusuf'un huzuruna geldiler ve:
"Ey aziz, bizi ve ailemizi zaruret kapladı. Bizim için birşeyler yap. Bize ölçüyü tamamla" dediler. O zaman Yusuf:
"Siz Yusuf'a ve kardeşine neler yaptınız, deyince onlar:
"Yoksa sen Yusuf'musun" dediler. Yusuf'ta kendinin Yusuf oldu-ğunu bildirdi. Kardeşleri özür dilediler. Yusuf ise:
"Bu gün sizin üzerine hiçbir başa kakma ve ayıplama yoktur. Allah sizi affeder" dedi.
Sonra babasından haber sordu. Onlarda sana ağlamaktan kör oldu dediler. Yusuf onlara:
"Şu gömleğimi götürün babamın yüzüne sürün. O vakit gözleri açılır. Ve bütün ailenizle birlikte bana gelin" dedi. Onlar böyle göm-lekle babalarına gelirken Yakub (Aleyhisselam) yanındakilerine:
"Eğer bana bunadı demezseniz ben, Yusuf'umun kokusunu alıyo rum" dedi yanındakiler de:
"Yemin olsun ki sen eski şaşkınlığındasın" dediler.
Babalarının yanına varınca büyük kardeş Yahuda:
"Verin o gömleği ben götüreyim. Ona Yusufun kanlı gömleğini de ben götürmüştüm. O zaman babamı çok üzmüştüm. Şimdi de sevin-direyim" dedi.
Elinde gömlekle babasının yanında girdi. Gömleği yüzüne sürün-ce Yakub (Aleyhisselam)'ın gözleri açıldı. Sonra hep beraber Yusuf'un yanına geldiler. Anası, babası, on bir kardeşi Yusuf'un önüne gelip tazim secdesi yaptılar, o zaman Yusuf babasına:
"Ey babacığım işte bu evvelce görmüş olduğum rüyamın yorumudur. Allah bana ihsanda bulundu. Beni zindandan çıkardı. Sizleri çölden getirdi" ve devamla:
"Ya Rabbi! Muhakkak sen bana mülkten verdin. Bana rüya yorumunu öğrettin. Ey göklerin ve yerin yaratıcısı! Benim dünya-da ve ahirette veliyyinimetim sensin. Beni müslüman olarak öldür ve beni salihlere kavuştur," diyerek Allah'a şükür etti.
Ve böylece Mısır'a yerleştiler. Yakub (Aleyhisselam) da Mısırda 17 sene kaldı.
Allah, Yusuf (Aleyhisselam)'a peygamberlik ve mülk ihsan etti. O da babasından 23 yıl sonra bu fani dünyadan göç etti.
Cenazesi, mermer tabuta konarak bereket için Nil nehrine defne-dildi. Vakta ki Musa (Aleyhisselam), Mısır'dan ayrılırken onun tabutunu da Filistin'e (Kudüs) götürdü.